voor — waar kom je al niet toe als je alleen bent en oud wordt — om, als de mijnheer van 't spoor me leek, al mijn best te doen voor Lien. Het was haar laatste, misschien haar eenige kans.

De mijnheer van 't spoor was er. 's Morgens al vroeg stond hij in den tuin; hij had een luide stem, die de musschen in de boomen opjoeg. Vaak was ik nog op mijn slaapkamer, als ik hem al hoorde redeneeren. En keek ik dan even door de gordijnen — ik heb niet voor niets beweerd, dat ik oud word — dan zag ik Lien en hem bij 't kippenhok staan, of ze bogen zich samen over het slabed, of hij rende haar na met den gieter. Lien's hooge, gillende lachjes deden me wat onaangenaam aan. Maar als ik dan bedacht, dat het voor haar een gebeurtenis was achtervolgd te worden door een man met een gieter, kon ik me dat ook wel weer begrijpen. Zelfs ging ik zoover om de heele familie een avond bij me te vragen. Het was een bezoeking voor me. Lien deed ongewoon, gierde om alles wat de man van 't spoor zei. Pa zei vergoelijkend: „Ja, ja, die jongelui hè?" en noemde Lien, Lientje, en Moe vond, dat stoofsla toch veel lekkerder was dan kropsla. Ik verafschuw sla in alle vormen. Toen de heele familie er geweest was, kon ik genoeglijk Lien en den meneer samen nog eens vragen. En op een morgen ging ik zelfs de velden inwandelen, de richting uit, die de man van 't spoor genomen had. Maar ik liep hem mis.

Op een avond, dat ik aan Mab zat te schrijven, die met Janneman bij me zou komen, kwam Lien bij me binnenvallen.

„Ik stoor u toch niet Mevrouw?" Haar haar zat slordig, en ze zag er ouwelijker uit dan anders.

„Nee — absoluut niet — wacht — nog één zinnetje, dan is mijn brief af." Zou hij haar gevraagd hebben? Maar ze deed niet verrukt. Hoe had Vé me met stoel en al omgetrokken toen ze verloofd was met Freddy! Heerlijke, wilde Vé. Nog eenige weken, dan had ik haar ook bij me. — Ik schreef de envelop, zette er mijn stempeltje op, draaide me toen rond naar Lien, die met de punt van haar bruine pantoffel de figuren van mijn kleed natrok.

„Wel kind, is er iets bijzonders?"

„Nee, bijzonders. Niets. Hoezoo Mevrouw?" Ze keek me verward aan.

„Och, ik vroeg het maar zoo."

„Nee, er is niets." — Ik haalde een postzegel uit mijn postzegeldoosje, keek van haar af. Toen zei ze: „Morgen gaat meneer Roelofse weer weg."

„Morgen al?" Ik deed net of ik nog met den brief bezig was.

„Ja, morgenmiddag."

„Zoo. Nu, 't is erg gezellig geweest hè?" — „O ja."

„Komt hij volgend jaar terug?"

„Misschien wel. Hij is al zoo thuis bij ons."

„O, maar dat had ik direct wel verwacht." Er kwamen voetstappen aan over het weggetje. Lien sprong op.

„Misschien komt mijnheer Roelofse daar aan. Ik moet nog voor koffie zorgen." — Zenuwachtig liep ze weg, een haarpiekje uit haar vlecht wapperde haar na. Ik stopte het net bij de deur nog in.

Door den stillen avond wandelde ik naar het postkantoor om den brief voor Mab weg te brengen. De velden waren zoo vredig en stil. Toen ik het dorp doorgegaan was, kon ik nog niet naar huis gaan. Ik sloeg een zijpad in naar de bosschen. Lien was uit mijn gedachten. Ik stelde me voor hoe ik nu al heel gauw zoo met Mab zou wandelen langs deze zelfde paden, en in den witten wagen zou Janneman zitten. Zou hij al Grootma kunnen zeggen? Mab schreef er niet over. Maar het was iets voor Mab om me daarmee te verrassen. En dan zou Vé komen, mijn wilde bengel, en Bob, mijn oudste zou komen met zijn vrouw en hun twee meiskes. Wat zou het druk worden in mijn stille, landelijke huisje, druk van veel en vroolijk en jong leven.

Nog dichter liep ik het bosch in. En daar voor me uit gingen twee menschen. Hij was breed en dik en hij had zijn panamahoed ver naar achteren geschoven. Eerst zag ik niet wie hij was — ik zie slecht in de verte — toen opeens wist ik dat hij was de meneer van 't spoor. In zijn arm, dicht tegen hem aangedrukt, liep een meisje, dat ik herkende aan haar brutale roode haar als de dochter van den postbode. Een jong ding van een jaar of zeventien met een brutaal pittig gezicht en wilde oogen. Ze stonden stil en ik schoof achter de boomen, omdat ik niet gezien wilde worden. En toen dwars door het bosch heen liep ik naar huis.

Voor ruimde ik mijn postpapier op, sloot mijn cassette af, heel secuur, zooals ik altijd deed. Bij de schemerlamp staarde ik naar mijn twee meisjes, de eene blond, de andere zwart, de eene mooi, de andere een pikant rakkertje. Lang zat ik daar, en toen ik huiverig werd en opstond om de ramen dicht te doen, zag ik op den weg een mager, schraal figuurtje staan. Het was Lien, die wachtte, tot hij thuis zou komen . . . . . .

Den volgenden dag zag ik Lien niet. Ik hield me wat achteraf, en zij kwam niet in den tuin. Maar 's avonds drongen weer verwarde stemmen tot mijn huiskamer door. Ik stopte de vingers in de ooren omdat ik las en niet wilde hooren. Doch aan de harde, snijdende stem van Pa was niet te ontkomen. — „'t Kan me niet schelen. Ze zal nou'es weten waar 't op staat. Denk jullie, dat ik voor mijn pleizier zoo'n snoeshaan in mijn huis gehaald heb." „Maar man, schreeuw niet zoo. Moet Mevrouw alles hooren?"

„Mevrouw? Nou, die mag het 'best weten, dat wij met zoo'n dochter opgescheept zitten. Opgescheept. Ik kan je maar zeggen, dat ik me verbeten heb, al die dagen, dat die vent hier was. Dat was maar giegelen en ginnegappen en hem overal maar achterna loopen. Daar is geen man van gediend. Dat zou ik ook niet gelust hebben in mijn jonge jaren." Een bonk op de tafel.

„Ssst." — „Ja sst — sst. Nee, 't moet er uit. Nou had ik erop gerekend, erop gerekend zeg ik, dat dat wat worden zou, hoe kan 't anders, veertien dagen onder één dak, en daar gaat-ie me met die Cor Bikman 's avonds kuieren, arm in arm, en wat je maar meer wilt. Ja, kijk maar niet zoo raar. Van jou moest-ie niks hebben. En je hadt 't in je hand, dat zeg ik maar."

„Met Cor Bikman, met rooie Cor," hoorde ik de stem van de Moeder zeuren. „Hoe weet je dat?" — „Nou, dat wisten ze me vanmiddag allemaal wel te vertellen in 't dorp, toen ik 'm naar 't spoor gebracht had. Ze hadden er hun draai in, die lange Dorus Draaier lachte me finaal uit. Maar ik zeg je, da's een keer, maar ik haal zoo'n vent niet meer in huis. Het geeft toch niks."

Mijn boek was van den divan gegleden. Ik dacht wat mijn meisjes zouden zeggen, als ik dit eens vertellen zou. Mab en Vé. Maar voor mezelf wist ik, dat ik het niet vertellen zou, aan geen van twee. En terwijl ik mijn boek opraapte, bedacht ik voor den zooveelsten keer met 'n zucht, dat ik oud werd. En sentimenteel. . . .

DR. EDV. HJELT.

Dezer dagen werd Senator Dr. Edv. Hjelt, Finsch Staatsraad, door onzen minister van Buitenlandsche Zaken in audiëntie ontvangen als gevolmachtigde der Finsche regeering.

EEN FRAAI SOORT NIEUWERWETSCHE POPPEN.

Wij bieden onzen lezers hierboven een paar aardige poppenpaartjes aan van de bekende, karakteristieke soort, zooals ze door artistieke Duitsche poppenmaakster Käthe Kruse worden bedacht en vervaardigd. Met dit soort fabrikaat is de poppenindustrie de volmaaktheid meer dan ooit genaderd. Onze jeugdige lezeresjes zullen dit zeker wel met ons eens wezen.

DE MARGARINE-SCHAARSCHTE.

Het gemis van voldoende vet en margarine wordt in de hoofdstad al niet minder dan elders gevoeld. Een der dagen van de vorige week nam onze fotograaf de bovenstaande kiek, waarop men een groote menigte menschen ziet wachten voor een magazijn op de Nieuwe Keizersgracht te Amsterdam, in de hoop een weinig van het kostbare artikel machtig te worden.